

εργάζεται ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτοῦ. Οὕτω, λέγει, ποῖν-
δόν μοι τὴν κόμην καὶ οὕτω τὸ μέτωπον, οὕτω τοὺς
ὀφθαλμούς, οὕτω τὸ στόμα, οὕτω τὸν λαιμὸν καὶ τὸ
στῆθος, τοὺς μισοὺς καὶ τὰς χεῖρας! "Ο,τι ὁ ζωγρά-
φος ἐν μέρει δύναται μόνον νὰ συνθέσῃ, τοῦτο καὶ
ὁ ποιητὴς ἐν μέρει μόνον ἠδύνατο αὐτῷ νὰ διαγρά-
ψῃ. Σκοπὸς αὐτοῦ δὲν εἶναι νὰ γνωρίσωμεν ἡμεῖς
καὶ αἰσθανθῶμεν διὰ τῆς ρητῆς ταύτης ὁδηγίας τοῦ
ζωγράφου ἅπασαν τὴν καλλονὴν τῶν ἀγαπητῶν ἀν-
τικειμένων. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος αἰσθάνεται τὸ ἀσθε-
νὲς τῆς διὰ λόγων ἐκφράσεως καὶ ἀποδέχεται τὴν
ἀρωγὴν τῆς ἐκφράσεως τῆς καλλιτεχνίας, ἥς τὸ ἀπα-
τηλὸν τοσοῦτον ἀνυψοῖ, ὥστε ὁλόκληρον τὸ ἄσμα
φαίνεται μᾶλλον ἐγκωμιαστικὴ φῶς εἰς τὴν τέχνην ἢ
εἰς τὴν κόμην αὐτοῦ. Δὲν βλέπει τὴν εἰκόνα, βλέπει
αὐτὴν ταύτην καὶ νομίζει ὅτι ἥδη θὰ ἀνοίξῃ τὸ στό-
μα αὐτῆς καὶ θὰ ὁμιλήσῃ:

*Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν,
Τάχα, κῆρε, καὶ λαλήσεις.*

Καὶ ἐν τῇ τοῦ Βαθύλλου μνείᾳ, τοσοῦτον εἶναι
συμπελεγμένος ὁ ἑπαινος τοῦ ὠραίου παιδὸς μετὰ
τοῦ ἐπαινοῦ τῆς τέχνης καὶ τοῦ καλλιτέχνου ὥστε
καθίσταται ἀμφίβολον πρὸς τιμὴν τίνος ἰδίως ὤρι-
σεν ὁ Ἀνακρέων τὸ ἄσμα. Οὗτος συναθροίζει τὰ
ὠραιότερα σωματικὰ μέλη ἐκ διαφόρων εἰκόνων, ἐν
αἷς τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν ἀπετέλει ἀκριβῶς ἡ
ἐξοχος καλλονὴ τῶν μελῶν ταύτων: τὸν λαιμὸν λαμ-
βάνει ἀπὸ τοῦ Ἀδωνίδος, στῆθος καὶ χεῖρας ἀπὸ Ἑρ-
μοῦ, τοὺς μισοὺς ἀπὸ Πολλοδεύκου καὶ τὴν κοιλίαν
ἀπὸ Βάκχου, μέχρις οὗ βλέπει ὁλόκληρον τὸν Βαθύλ-
λον ὑπὸ μορφήν συντετελεσμένου Ἀπολλωνος τοῦ
καλλιτέχνου

*Μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω,
Τὸν Ἀδωνίδος παρελθόν,
Ἐλεγκάτιος τράχηλος.
Μεταμάζωρ δὲ ποιεῖ
Διδυμὰς τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδέεος δὲ μηρὸς
Διογενίην δὲ ρηδὴν —
Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
Καθελὼν, ποιεῖ Βαθύλλον.*

Οὕτω καὶ ὁ Λουκιανὸς οὐδεμίαν ἄλλην ιδέαν τῆς
καλλονῆς τῆς Πανθέας δύναται νὰ ἐκφράσῃ ἢ τὴν
δι' ὑποδείξεως τῶν ὠραιωτάτων γυναικείων ἀγαλμά-
των τῶν ἀρχαίων καλλιτεχνῶν.¹ Τί ἄλλο ὅμως σημαί-
νει τοῦτο ἢ ὅτι ὁμολογεῖ ὅτι ἡ γλῶσσα ἐνταῦθα κα-
θ' ἑαυτὴν εἶναι ἀσθενεστάτη· ὅτι ἡ ποίησις τραυλι-
ζει καὶ ἡ εὐγλωττία διγὰρ ἐὰν ἡ τέχνη δὲν χρησιμεύ-
σῃ πῶς αὐταῖς ὡς ἐρμηνεύτρια;

ΚΑ'.

Ἄλλ' ἄραγε δὲν ὑφίσταται ἡ ποίησις μεγάλων ἀ-
πόλειαν, ὅταν ζητηθῇ ἢ ἀπ' αὐτῆς ἀφαιρέσις πασῶν
τῶν εἰκόνων σωματικοῦ κάλλους; Πλὴν τίς θ' ἀφαι-
ρέσῃ ἀπ' αὐτῆς ταύτας; Ὅταν δὲ ζητῇται ἡ παρ'
αὐτῇ παρακώλυσις ἐνὸς μόνου τρόπου, δι' οὗ αὕτη
ἐπιχειροῖ νὰ ἐπιτύχῃ τοιοῦτων εἰκόνων, ἀναζητοῦσα
τὰ ἴχνη συγγενεῖς τέχνης, ἐν οἷς μετὰ φόβου περι-

πλανᾶται χωρὶς νὰ ᾔσθῃ εἰς τὸν αὐτὸν καὶ ἡ τέχνη
αὕτη σκοπὸν, ἀποκλείεται ἄρα ἀπ' αὐτῆς διὰ τοῦτο
καὶ πᾶς ἄλλος τρόπος, ἐν ᾧ ἡ τέχνη πάλιν θὰ παρη-
κολούθει αὐτήν;

Καὶ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος, ὅστις τόσον ἐπιμελῶς ἀ-
πέχει πάσης μερικῆς ἐξεικονίσεως σωματικῶν καλ-
λονῶν καὶ παρ' οὗ ἡμεῖς μόλις ἀπαξ ἐν παρόδῳ μαν-
θάνομεν ὅτι ἡ Ἑλένη εἶχε λευκοὺς βραχίονας! καὶ
καλὴν κόμην;² καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς γνωρίζει ἐν τού-
τοις νὰ δώσῃ ἡμῖν ιδέαν τῆς καλλονῆς αὐτῆς, ιδέαν
ἥτις ὑπερτερρεῖ πᾶν, ὅπερ ἡ τέχνη ὑπὸ τὴν ἐποψὴν
ταύτην δύναται νὰ ἐκτελέσῃ. Ἀναμνησθῶμεν τοῦ
χωρίου, ἐν ᾧ ἡ Ἑλένη εἰσέρχεται ἐν τῇ συνελεύσει
τῶν προεστυτάτων τοῦ τρωϊκοῦ λαοῦ. Οἱ ἀξιολόγοι
στοι γέροντες βλέπουσιν αὐτήν καὶ εἰς αὐτῶν λέγει
πρὸς τοὺς ἄλλους.³

*Ὅς νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοτῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὴν χρόνον ἄλγεα πάσχει·
Αἰνῶς ἀθανάτησι θεῇς εἰς ὧπα ἔειπεν.*

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΛΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Χάριτας πλείστας ὁμολογοῦμεν τῷ διαπρεπεῖ ἐν
Μονάχῳ βυζαντινολόγῳ καὶ ἐκδότῃ τοῦ *Byzantinische
Zeitschrift* κ. Karl Krumbacher ἐφ' οἷς ἐν τῷ τελευ-
ταίῳ τεύχει τοῦ σπουδαιωτάτου αὐτοῦ περιοδικοῦ
συγγράμματος (12 ἀπριλίου) ἔγραψε περὶ τῆς Νεο-
λόγου «Ἐβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως», παρασχὼν
καὶ ἀνάλυσιν τῶν περιεχομένων τοῦ Β' τόμου αὐτῆς.
Τὴν παρατήρησιν αὐτοῦ περὶ τοῦ διψοῦς χαρακτῆ-
ρος τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν συγγράμματος, τοῦ τῆς τέρ-
ψεως καὶ τῆς θεραπείας τῆς ἐπιστήμης, ἀποδεχόμεθα
ὡς ὀρθὴν, προσεπιλέγοντες ὅτι ἡ Νεολόγου
«Ἐβδομαδιαία Ἐπιθεωρήσις», δημοσιεύουσα τέρψεως
ἄρθρα χάριν τῶν πολλῶν ὡς μὴ ὑπάρχοντος εἰδικοῦ
περιοδικοῦ, καθῆκον αὐτῆς ἵκεται νὰ παρέχῃ καὶ
πραγματείας περὶ βυζαντιακῶν θεμάτων καὶ ἄλλων
ἐπιστημονικῶν ὑποκειμένων. Ὁ διακεκριμένος κα-
θηγητὴς, παρέχων καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς τίτλους
τῶν ἐν αὐτῇ δημοσιευομένων καὶ εἰς τὰ βυζαντιακά
ἀναφερομένων πραγματειῶν, εὐγνώμονας ἡμᾶς ἔξει
καὶ τοῖς τε γράφουσιν ἐν αὐτῇ καὶ τοῖς περὶ τὴν
βυζαντιακὴν ἱστορίαν καὶ ἀρχαιολογίαν ἀσχολου-
μένοις ὠφέλιμος ἔσται. Ἐν τέλει καὶ αὖθις εὐχα-
ριστοῦμεν τῷ κ. K. Krumbacher.

1) *Πικρ.* Γ. στ. 121.

2) *Αὐτ.* στ. 319.

3) *Αὐτ.* στ. 156 — 58.

1) *Εἰκόνες* §. 3. Γ. Β'. σ. 461. Ἐκδ. Reitz.